

ХРАНЕНИКЪТЪ НА ПОЛКА

Забелязахъ го едвамъ тогава, когато полкътъ минаваше границата. Преднитъ роти бѣха изтикали сърбитъ и само тукъ таме се чуваха изстрели.

Кольо бѣше измършавѣлъ, почернѣлъ; само очитъ му горѣха — голѣмитъ му, черни и умни очи.

Той бѣше следвалъ отдалечъ полка и едвамъ сега се приближи. Отиде право при бай Петъръ, неговиятъ покровителъ, назначенъ въ резерва на картечната рота.

— Да не мислишъ, че се воюва съ деца! — разсърди се

бай Петъръ. — Да се връщашъ тамъ, откъдето си дошелъ!

Но Кольо и не мислѣше да се мръдне. Той стоеше, свилъ упорито устни, и само очитъ му горѣха.

Бай Петъръ се направи, че не го вижда и започна да дава нареждания:

— Да се напълнятъ съ патрони още ленти! Вода да има!... Какво сте се втопоришили?! Ей, вие, коневоди, прикрийте по-добре конетъ!

Въ това време надъ резерва профуча първиятъ снарядъ.

Бай Петъръ се обърна веднага къмъ Кольо:

— Ела тукъ! — му каза той вече съвсемъ меко! — Прикрий се тамъ задъ скалата и не мърдай!... Гладенъ ли си? Я, вижъ какъ си изпусталѣлъ!.. Оставаше ми бавачка да стана!

Така храненикътъ на полка остана въ резерва на картечната рота. Той бѣше полудете, наистина възвисокъ, здравъ юноша, но твърде мълчаливъ и сериозенъ за годинитъ си.

Въ полка го бѣха прибрали по милость. Отначало идваше, окъсанъ и одърпанъ, за храна съ тенекия отъ консерви, когато войницитъ обѣдваха. Заставаше до бреста и търпеливо чакаше. Чернитъ му очи бѣха наведени и изпълнени съ страдание.

